

God roept de doden levend

Vrees niet: geloof alleenlijk [Marcus 5:36](#)

13-09-1985 Hilversum

Opeens staat daar een boodschapper voor Jairus. 't Is een "aanzegger"
Zonder omhaal van woorden komt de aanzegging tot Jairus: Uw dochter is gestorven; zijt de Meester niet moeilijk. Als mokerslagen vallen de woorden in de ziel van de gespannen vader.

O waarom was er dat oponthoud op de weg naar de sterfkamer van zijn dochtertje? Waarom moest het "te laat" worden doordat de weg van de Meester de weg kruiste van een bloedvloeiende vrouw? Ach, m'n kind, waren we maar één kwartiertje eerder gekomen. Nu is het te laat.

Te laat? Ja lezer, we zijn allemaal te laat. Te vroeg en te laat. Maar Jezus dan? Ja, Hij kan helpen! Zolang er leven is, is er hoop. Nu echter is het kind dood. Ach kind, ware ik voor u gestorven.

Te laat. Te erg. Te slecht. Te verloren. Had ik dit maar gedaan. Als ik dat maar niet gedaan had. Dan zou ik wel hoop hebben... dan zou het misschien vergeven kunnen worden. Maar nu... dood! Niets meer aan te doen. Jezus hoort het ook. Hij hoort de woorden van de „aanzegger" met andere oren dan Jairus. De oren van de Knecht horen, boven de woorden van de aanzegger uit het woord van de Vader: Ik geef U tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten. Om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; tot hen die in duisternis zijn: Komt te voorschijn...

Vaders woord is meer dan de woorden van de aanzegger. Eer Jairus zijn verdriet en vertwijfeling uitschreeuwt, is daar al het antwoord: Vrees niet, geloof alleenlijk! Wat een boodschap, 't Is de oude en toch altijd weer nieuwe boodschap van Gods ontferming in Christus Jezus. Deze boodschap ondersteunt de struikelende knieën.

Wees stil, Jairus! Vrees en twijfel zullen zwijgen. Jezus laat kinderkens tot zich komen. Dood en hel zullen dat niet tegenhouden. Uw dochtertje kan zelfs niet meer zeggen waar de pijn zit. Maar Jezus zal wonderen doen aan de doden.

Stil, Jairus... de hand op de mond. Vrees niet. Denk niet dat Ik te laat kom. Jij wel. Jairus! Jij kwam te laat. En jij, aanzegger, jij kwam te vroeg Maar Ik ben op tijd. Geen seconde te vroeg. Geen ogenblik te laat.

Jairus, broeder... Vader heeft Mij tot u gezonden! Ik doe het werk, dat Hij Mij op de hand gezet heeft. Geloof alleenlijk! Op hoop tegen hoop. Tegen de dood in. Midden in de dood. Tegen het zichtbare en tastbare in. Vertrouw op Mij.

Kun je dat niet? Maar Ik ben er! Ik ben de Ruimtemaker, de Redder en Behouder des levens. Uw dochtertje zal behouden worden. Ik neem haar voor Mijn rekening, 't Is voor Mijn verantwoording. Jij kunt haar niet voor je rekening nemen. Jairus! Ik wel. Ik geef Mijn leven voor de schapen en niemand zal ze uit Mijn Hand rukken. Zij horen Mijn Stem.

Zie, daar gaan ze het huis binnen. Schreiers en lachers worden uitgedreven. Jezus grijpt de hand van het dochtertje en trekt de dood naar zich toe. Dan klinkt Zijn wonderbare stem: Kind, sta op! Het kleine schaap hoort de stem en ontvangt het leven. Jezus roept de dingen die niet zijn alsof ze waren.

Zolang er leven is, is er geen hoop. Maar als Jezus leeft, is er hoop! Jaren geleden stond ik aan het sterfbed van een oude zuster der gemeente? Een ernstige ziekte had haar slokdarm venwoest. In haar leven mengde zij, zoals wij, werk en genade vaak door elkaar.

Ze kon dan zo op haar hart wijzen en zeggen: Hier moet ik het weten. Ze vergat: Wie wil weten eer hij gelooft, komt nooit tot het ware weten. Kort voor haar sterven zag ik een blijde glans over haar gezicht schijnen. Toen ik vroeg wat er was, zei ze: De Heere is bij mij geweest. Hij zei tegen mij: Vrees niet; geloof alleenlijk! O. fluisterde ze... die woorden heb ik zo vaak gelezen en gehoord, maar niet geloofd. Door de blijdschap heen zag ik schaamte in haar brekende ogen.

M'n nu zalige oom zei wel eens op de preekstoel: Als we ons in de hemel konden schamen, zouden we ons schamen omdat we zo klein en karig van de Heere gedacht hebben.

Lezer... we horen en lezen vaak hoe het moet en wat we moeten hebben. Wat lezen en horen we weinig van hoe het is en wat God doet! Toch heeft dat juist de grootste betekenis: God roept de doden levend! Dit is de troost, in druk ons toegezegd. Dit leert de ziel Hem achteraan te kleven.

Er is een Woord voor doden en reddelozen. Een Woord voor ontijdig geborenen. Een Woord voor mensen, die te laat kwamen. Een Woord dat dove oren opent. Een Woord dat klagers en lachers u niet kunnen geven. Een Woord om mee te leven en te sterven. Een Woord dat vlees geworden is en onder ons heeft gewoond: **Vrees niet; geloof alleenlijk!**

Spoedig zal de Heere Zijn hand uitstrekken naar de dode dochter... en dan? De dood zal niet meer zijn!

Want deze God is onze God;
Hij is ons deel, ons zalig lot.
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden:
tot over de dood heen zal Hij ons geleiden.

Ds. D. Chr. Overduin [1935-1990]